

-Ταυτοποίηση μάρτυρα-

Βρίσκομαι εδώ για να εκφράσω την αλληλεγγύη μου στους αγωνιστές που βρίσκονται ενώπιον του δικαστηρίου λόγω της αντικαπιταλιστικής και αντιφασιστικής τους αντίστασης.

Με βάση και τη δική μου ιστορία νιώθω βαθύτατα συνδεδεμένη μαζί τους . Γεννήθηκα το 1947 στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας (Ο.Δ.Γ.). Το 1947 ήταν η χρονιά κατά την οποία οι Η.Π.Α. έδωσαν εκατομμύρια δολάρια στην Ο.Δ.Γ., στα πλαίσια του σχεδίου Μάρσαλ για την ανασυγκρότηση της βιομηχανίας, μετά από 12 έτη φασιστικής δικτατορίας και τον 2. παγκόσμιο πόλεμο που είχε προκαλέσει η Γερμανία.

Μεγάλωσα σε μια οικογένεια αγροτών. Οι γονείς μου ήταν συντηρητικοί και καθολικοί, αλλά δεν ήταν υπέρ του Χίτλερ. Ο πατέρας μου δεν κατατάχθηκε στο στρατό, καθώς ήταν τυφλός στο ένα μάτι. Η μητέρα μου προσπάθησε να περάσει σε εμένα και τον αδερφό μου, ως νόημα της ζωής της, την φράση «Πρέπει να μην ανακατεύεστε σε ότι συμβαίνει».

Όμως εμείς ένα πράγμα δε θέλαμε σε καμία περίπτωση, δε θέλαμε να μείνουμε αμμέτοχοι σε ότι συνέβαινε, σε μια χώρα που ελέγχονταν από την γενιά του Άουσβιτς.

Στην Ο.Δ.Γ. δεν υπήρχε θεσμός, είτε επρόκειτο για τον Σύνδεσμο Γερμανών Βιομηχάνων και τον Σύνδεσμο Γερμανών Εργοδοτών, είτε για την κυβέρνηση, τη δικαιοσύνη, τα σχολεία, την αστυνομία, τις μυστικές υπηρεσίες, τον στρατό και τις εταιρείες, οι οποίες να μην ήταν κατειλημμένες από πρώην ηγετικά στελέχη των φασιστών.

Όταν τελείωσα το σχολείο πήγα στο Δυτικό Βερολίνο (Δ.Β.). Εκείνη τη χρονική περίοδο, το 1967, εκδηλώνονταν σε πολλά μέρη του κόσμου κοινωνικές επαναστατικές αντιαυταρχικές εξεγέρσεις, σε αντίθεση με τις δικτατορίες στην Ελλάδα, την Ισπανία και την Πορτογαλία.

Κατά την εξέγερση επιταχύνθηκαν όλες οι διαδικασίες μάθησης και εξέλιξης, των ανθρώπων που συμμετείχαν σε αυτήν.

Στην Δυτική Γερμανία (Δ.Γ.) και το Δ.Β. γεννήθηκε μια νέα αριστερά, καθώς το Κομμουνιστικό Κόμμα Γερμανίας (Κ.Κ.Γ.) είχε απαγορευθεί από το 1956, ως «εγκληματική οργάνωση», βάση το άρθρο του Γερμανικού Ποινικού Κώδικα (Γ.Π.Κ.) 129. Ο αντικομμουνισμός ήταν η επίσημη πολιτική του κράτους.

Ξεκίνησε μια, συνεχώς αυξανόμενη, πολιτική κινητοποίηση, σε σχέση με όλα τα κοινωνικά ζητήματα που αφορούσαν την κυριαρχία και την απελευθέρωση από αυτήν.

Στην διαδήλωση ενάντια στην κρατική επίσκεψη του σάχη της Περσίας, στις 2.

Ιούνη του 1967, ένας από εμάς, ο Μπένο Όνεσοργκ, δολοφονήθηκε από την αστυνομία. Νιώσαμε ότι οι σφαίρες τους μας στόχευαν όλους.

Πορείες, διαδηλώσεις, καταλήψεις πρεσβειών των χωρών στις οποίες κυριαρχούσαν τρομοκρατικά καθεστώτα ήταν μέρος των δράσεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς.

Όχι στα σχολεία της Δ.Γ. ή του Δ.Β., αλλά σε κοπιαστικές διαδικασίες αυτομόρφωσης αποκτήσαμε γνώσεις σχετικά με τα φοβερά εγκλήματα πολέμου που διέπραξε η Βέρμαχτ στην Ελλάδα.

Τον Φεβρουάριο του 1968 ξεκίνησε το διεθνές συνέδριο της αριστεράς για τον πόλεμο του Βιετνάμ στο Δ.Β.

Ολόκληρο το αντιαυταρχικό κίνημα της Ο.Δ.Γ. πήρε μέρος σε αυτό, κυρίως όμως πολλοί αγωνιστές, -τριες από πολλές χώρες του κόσμου. Αρκετές χιλιάδες νέες

γυναίκες και άνδρες που με χαρά και μεγάλη αποφασιστικότητα μίλησαν υπέρ της ένοπλης αντίστασης στην καρδιά του κτήνους.

Το συνέδριο αποφάσισε να στήσει μια εκστρατεία, το όνομα της οποίας ήταν «Καταστρέψτε το Ν.Α.Τ.Ο». Το Ν.Α.Τ.Ο. αποτελεί μια στρατιωτική συμμαχία, της οποίας ο μοναδικός στόχος είναι να καταστρέψει κάθε προσπάθεια κοινωνικής απελευθέρωσης.

Η ανυποχώρητη αντίσταση του βιετναμέζικου λαού και των Βιετκόνγκ απέναντι στην φαινομενικά αήττητη υπεροχή των αμερικανικών στρατιωτικών δυνάμεων, η χρήση φοβερών πολεμικών μέσων, όπως ήταν τα δηλητήρια Agent Orange και Napalm, παγκοσμίως οδήγησε στην δημιουργία ενός δευτέρου μετώπου. Εκείνου της ενεργούς αλληλεγγύης. Εμφανίστηκαν για εμάς στις μητροπόλεις τρόποι δράσης και η αποφασιστικότητά μας να αγωνιστούμε οι ίδιοι αυξήθηκε.

Ένα νέο, κοινό ξεκίνημα, για έναν κόσμο διαφορετικό, σε διεθνές επίπεδο, βρισκόταν μπροστά μας.

Η ισχυρή κινητοποίηση για το συνέδριο κατάφερε την τελευταία στιγμή να πραγματοποιηθεί η μεγάλη πορεία ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ, παρόλο που αρχικά είχε απαγορευθεί.

Πολλές εβδομάδες πριν ο τύπος του Springer, η μεγαλύτερη εταιρία τύπου στην Ο.Δ.Γ., η οποία έσφυζε από πρώην ηγετικά στελέχη του ναζιστικού κόμματος, εξαπέλυσε την φασιστική της επίθεση εναντίον της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και ιδιαίτερα ενάντια στον Rudi Dutschke, έτσι ώστε να δημιουργηθεί κλίμα πογκρόμ εναντίον μας.

Στις 11.04.1968 ένας νεοναζί πραγματοποίησε μια απόπειρα δολοφονίας κατά του Rudi Dutschke. Ο Rudi επέζησε βαριά τραυματισμένος και πέθανε από τις συνέπειες του χτυπήματος το 1979. Για όλους μας ήταν μια μεγάλη απώλεια.

Τον Μάη του 1968, μετά από μια δεκαετία μαζικών διαδηλώσεων στις οποίες συμμετείχαν όλες οι κοινωνικές ομάδες – ακόμη και η εκκλησία – ψηφίστηκαν οι νόμοι εκτάκτου ανάγκης στην Γερμανία. Αυτοί ήταν νόμοι που επέτρεπαν την δράση του στρατού στο εσωτερικό της χώρας. Μια εργαλειοποίηση του στρατού για την βίαιη καταστολή των διαδηλώσεων, των απεργιών και των εξεγέρσεων.

Το 1969 πρώτη φορά στην ιστορία της Ο.Δ.Γ. εκλέχθηκε μια σοσιαλιστική – φιλελεύθερη κυβέρνηση, η οποία ξεκίνησε μια μακρά προσπάθεια καταστροφής της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, της νέας αριστεράς.

Η σοσιαλιστική κυβέρνηση κινητοποίησε απίστευτα μεγάλη δύναμη για την αφομοίωση του κινήματος, υπό την μορφή των δήθεν πιο ρεφορμιστικών τμημάτων της. Η «μεγάλη πορεία μέσα από τους θεσμούς» οδήγησε στην καταστολή των διαμαρτυριών και στην κατάσταση εσωτερικής σύγκρουσης του κινήματος.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες γεννήθηκε η Ρ.Α.Φ. (Φράζια Κόκκινος Στρατός), ως ιστορικά συνειδητή απάντηση στην εκ των υστέρων φασιστική μίζερια.

Προσωπικά συνελήφθησα το 1970, μαζί με 4 συντρόφους, -ισσες. Μετά από εξαετή προφυλάκιση και δύο χρόνια δίκης καταδικάστηκα με βάση το άρθρο 129. Βγήκα από τη φυλακή το 1982. Ήταν η αρχική φάση του αγώνα κι έτσι αρνηθήκαμε να καταθέσουμε στο δικαστήριο.

Λίγο πριν τον Μάη του 1972 το πεντάγωνο αναφέρει: Στους βομβαρδισμούς του Βιετνάμ, η αεροπορία των Η.Π.Α. μελλοντικά δε θα αφήσει κανέναν στόχο βόρεια και νότια του 17ου μεσημβρινού ανέπαφο. Ο στρατός των Η.Π.Α. ξεκίνησε βομβαρδίζοντας πυκνοκατοικημένες περιοχές του βόρειου Βιετνάμ. Οι βομβαρδισμοί κατευθύνονταν κυρίως από γερμανικά εδάφη.

Έτσι, τον Μάη του 1972 έγιναν δύο βομβιστικές επιθέσεις της Ρ.Α.Φ., στο στρατηγείο των Η.Π.Α. στη Χαϊδελβέργη και στο στρατηγείο του αμερικάνικου στρατού στη Φρανκφούρτη.

Με έναν τεράστιο μηχανισμό να κινητοποιείται για την αναζήτηση και την

καταστολή των κατηγορουμένων, συνελήφθησαν σχεδόν όλα τα μέλη της πρώτης ομάδας της Ρ.Α.Φ., το 1972. Στη δίκη ενάντια στους Andreas Baader, Jan Raspe, Gudrun Ensslin, Ulrike Meinhof και Holger Meinz στο Στάμχαϊμ της Στουτγάρδης, έγιναν τα αδύνατα δυνατά ώστε να αποφευχθεί το κεντρικό θέμα της δίκης που ήταν ο πόλεμος στο Βιετνάμ.

Οι δικηγόροι έθεσαν ένα κεντρικό ερώτημα στη δίκη του Στάμχαϊμ: Εκείνος ο οποίος αγωνίζεται ενάντια στους δολοφόνους και διεξάγει τον αγώνα του με σχετικά ταπεινά μέσα, θα πρέπει από τη δικαιοσύνη να αντιμετωπίζεται ως δολοφονικό στέλεχος μιας εγκληματικής οργάνωσης?

Η δίκη του Στάμχαϊμ δεν είχε ακόμη τελειώσει όταν οι κατηγορούμενοι βρέθηκαν δολοφονημένοι, κρεμασμένοι και πυροβολημένοι στα κελιά τους, το 1976-77.

Από το 1954 έως το 1974 η αμερικάνικη κυβέρνηση διέπραξε εγκλήματα κατά των δικαιωμάτων των λαών της Ινδοκίνας, εγκλήματα ενάντια στην ειρήνη και την ανθρωπότητα, μέσω της πολεμικής τους ανάμειξης εκεί.

Αυτά τα εγκλήματα πολέμου σε μεγάλο βαθμό οργανώθηκαν και πραγματοποιήθηκαν από εδάφη της Ο.Δ.Γ.

Από τον Απρίλιο του 1972 μέχρι τον Ιανουάριο του 1973 η αμερικάνικη αεροπορία πραγματοποίησε 54.000 βομβαρδισμούς στο βόρειο Βιετνάμ. Στόχοι αυτών των επιθέσεων ήταν κυρίως πόλεις και χωριά που ισοπεδώθηκαν. Η βιομηχανία βομβαρδίστηκε συστηματικά, όπως και το σύστημα ύδρευσης που αποτελούταν από ποτάμια και κανάλια. Πάνω από 2 εκατομμύρια εκτάρια αγροτικών περιοχών μολύνθηκαν με το δηλητήριο Agent Orange, ένα δηλητήριο που παράγονταν από την διάδοχο εταιρία της Ib – Farben (η εταιρία που παρήγαγε δηλητήριο για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης), την εταιρία B.A.S.F.

Πάνω από 2 εκατομμύρια παιδιά, γυναίκες και άνδρες που αποτελούσαν τον άμαχο πληθυσμό δολοφονήθηκαν. Το 1972 σε 6.000 εργοστάσια των Η.Π.Α. με 6 εκατομμύρια εργαζόμενους παράγονταν αποκλειστικά όπλα. Χιλιάδες αμερικάνοι επιστήμονες απασχολούνταν αποκλειστικά με την παραγωγή νέων όπλων.

Εάν το δικαστήριο θέλει εδώ να με ρωτήσει αν μετανιώνω για κάτι, θα ήθελα να απαντήσω με τις λέξεις της Gudrun Ensslin τον Μάη του 1976.

Στη δίκη του Στάμχαϊμ απάντησε, ένα χρόνο πριν την κρεμάσουν στο κελί της: Εάν κάτι μας στεναχωρεί είναι η ασυνέπεια ανάμεσα στο μυαλό μας και τα χέρια μας. Θα θέλαμε να είχαμε υπάρξει στρατιωτικά πιο αποτελεσματικοί.

Καθώς αυτό που εξέφραζε η πολιτική της Ρ.Α.Φ., είναι η συνείδηση του χρέους της αντίστασης μέσα στην Ο.Δ.Γ., όχι μόνο η ανάληψη ευθύνης, αλλά το τι σημαίνει ευθύνη απέναντι στην ιμπεριαλιστική πολιτική: Αντίσταση, Αγώνας.

Οι άνθρωποι στην Ο.Δ.Γ. δεν βοήθησαν τις δυνάμεις ασφαλείας στην αναζήτηση των κατηγορουμένων για τις βομβιστικές ενέργειες, καθώς δεν ήθελαν να έχουν καμία σχέση με τα εγκλήματα του ιμπεριαλισμού των Η.Π.Α. και την υποστήριξη των εγκλημάτων αυτών από την κυρίαρχη τάξη. Ακόμη, είχαν αποκτήσει την εμπειρία ότι οι διαδηλώσεις και οι λέξεις απέναντι στα εγκλήματα του ιμπεριαλισμού δεν ήταν αρκετά.

Μερικές ώρες μετά από την απαγωγή του πρώην στελέχους του ναζιστικού κόμματος Σλάιερ το 1977, από ένα κομμάντο της Ρ.Α.Φ. δημιουργήθηκαν δικτατορικές δομές στην καρδιά της υποτιθέμενης δημοκρατίας. Η μικρή ομάδα διαχείρισης κρίσεων ώρα με την ώρα ζητούσε την εκτέλεση των φυλακισμένων της Ρ.Α.Φ. Με βάση την αρχή της οικογενειακής ευθύνης ζητούσαν την τιμωρία των συγγενών και την επαναφορά της θανατικής ποινής. Απαγόρευαν σε εμάς τους κρατούμενους κάθε επικοινωνία και ενημέρωση. Κινητοποιήθηκε ολόκληρος ο μηχανισμός ελέγχου, λες και βρισκόμασταν σε προπολεμική συνθήκη. Όλες οι αποφάσεις λαμβάνονταν από τον επικεφαλής της Ομοσπονδιακής Ασφάλειας Πολιτεύματος (B.K.A.).

Για εμένα, που βρισκόμουν στην πτέρυγα υψίστης ασφαλείας στο Λίμπεκ, παντελώς

απομονωμένη, με την κάθε κίνηση μου να καταγράφεται από το προσωπικό ασφαλείας που κρατούσε αυτόματα όπλα, για εμένα δημιουργήθηκε η αίσθηση: Από εδώ δε θα βγει κανείς μας ζωντανός.

Η κοινωνική εξέγερση ενάντια στη γενιά του Άουσβιτς και τους γιούς και τις κόρες τους που κατείχαν αξιώματα και τιμές, δεν είχε ακόμη ηττηθεί.

Ο αγώνας συνέχισε, εν γνώση του δικτατορικού δυναμικού που λαγοκοιμάται στο κέντρο της εξουσίας.

Για την μελλοντική προοπτική της κοινωνικής απελευθέρωσης η ύπαρξη των ένοπλων ομάδων είναι αναγκαία.

Στις ομάδες αυτές συζητιέται ξανά και ξανά από την αρχή το ηθικό – πολιτικό ζήτημα της επαναστατικής βίας, καθώς με τη χρήση της επιχειρείται η δημιουργία μιας μη βίαιης κοινωνίας. Λόγω της αντίφασης αυτής, η επαναστατική βία υπόκειται σε αυστηρούς ηθικούς και πολιτικούς κανόνες.

Η ύπαρξη ενός αυτοκριτικού λόγου που να συνδέει τις ένοπλες ομάδες με τα συγκρουσιακά κομμάτια του κοινωνικού κινήματος είναι αναγκαία. Εάν συμβεί αυτό οι ένοπλες ομάδες θα έχουν την δυνατότητα να λειτουργήσουν ως βασικό τμήμα του ανταγωνιστικού μαζικού κινήματος, απέναντι σε καταστάσεις εκμετάλλευσης, όμοιες με αυτήν που επικρατεί αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα. Η επαναστατική βία είναι αναγκαία ώστε να πετύχει η διεξαγωγή του ταξικού αγώνα σε πιο οργανωμένο επίπεδο.

Οι μαζικές εκτελέσεις και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης που πραγματοποίησαν οι γερμανοί φασίστες κόστισαν τη ζωή σε εκατομμύρια ανθρώπους. Αυτό όμως είναι μόνο η μια όψη του νομίσματος. Οι φρικαλεότητες αυτές έγιναν, ώστε να εφαρμοστεί παντού το δόγμα της Γερμανίας. Το δόγμα της μέγιστης αποδοτικότητας κάτω από την αυστηρή κοινωνικοπολιτική επιτήρηση.

Ο γερμανικός Ιμπεριαλισμός, όντας μεγαλύτερη οικονομική δύναμη στην Ευρωπαϊκή Ένωση έχει στρατηγικό ρόλο στην διαδικασία φτωχοποίησης όλο και μεγαλύτερων τμημάτων της ελληνικής κοινωνίας. Συνέπεια της πολιτικής που ακολουθεί το Βερολίνο με την εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης και των σχέσεων εκμετάλλευσης είναι η άνοδος των συντηρητικών και φασιστικών δυνάμεων, όχι μόνο στην Ο.Δ.Γ. αλλά και στην ελληνική κοινωνία, όπου κινητοποιούνται και ενισχύονται οι δυνάμεις αυτές.

Ένας θανάσιμος κίνδυνος για όλους και αρχικά για τους πρόσφυγες και τους μετανάστες. Τα στρατόπεδα θανάτου και οι νεκρές ζώνες της ευρωπαϊκής προστασίας των συνόρων, Frontex – ηγετικό ρόλο στην οποία κατέχει η Ο.Δ.Γ. – ενάντια σε ανθρώπους που εγκατέλειψαν τον τόπο τους που καταστράφηκε από τον Ιμπεριαλισμό κι εδώ βλέπουν τη δίωξή τους να συνεχίζεται.

Το κράτος προκαλεί το ρατσισμό. Μια τεχνική του κράτους για να αποσπά την προσοχή από τα δικά του εγκλήματα, μια προσπάθεια διάσπασης του κοινωνικού ιστού, η δημιουργία της ταύτισης με τον «επιτιθέμενο», ώστε να δώσει την ψευδή προοπτική της εξόδου από την κρίση.

Ο καθηγητής και διευθυντής του Δ.Ν.Τ. στο Αμβούργο, Στράουπχαρ, δήλωσε κυνικά ότι οι Έλληνες πρέπει να αλλάξουν τρόπο σκέψης και ένας πολιτικός της συντηρητικής παράταξης στη Γερμανία επέμενε ότι η Ελλάδα πρέπει να αποτελέσει παράδειγμα. Η ελληνική κοινωνία οδηγείται μεθοδικά στην καταστροφή Μέσα σε αυτήν την ιστορική συγκυρία οι κατηγορούμενοι για τον Επαναστατικό Αγώνα συνειδητοποίησαν και ανέλαβαν την ευθύνη τους. Για το λόγο αυτό πρέπει να αφεθούν ελεύθεροι από το δικαστήριο. Αυτούς εδώ η ιστορία θα τους δικαιώσει.

Βαγιανού: Μία μόνο ερώτηση, αν η μάρτυρας γνώριζε τους τρεις που την κάλεσαν ως μάρτυρα υπεράσπισης από πριν ή αν ήρθε σε επαφή μετά τη σύλληψή τους, σε κάλεσμα αλληλεγγύης;

Μπριγκίτε: Είναι η πρώτη φορά που βρίσκομαι στην Ελλάδα. Ήρθα καθώς προσπαθούσα να έχω επαφή να δω τι γίνεται εδώ, τι συμβαίνει, ποια είναι η πολιτική κατάσταση.

Πρόεδρος: Άλλη ερώτηση

Δαλιάνη: Τι ήταν αυτό που σας έκανε να ξεκινήσετε από την Γερμανία να έρθετε εδώ στην Ελλάδα για να καταθέσει στη δίκη αυτή.

Μπριγκίτε: Η κατάσταση στην οποία βρίσκεται η Ελλάδα, ολόκληρη η ελληνική κοινωνία και τον ρόλο που έχει η ομοσπονδιακή δημοκρατία της Γερμανίας για την κατάσταση αυτή, μου προκαλεί τόσο μεγάλη αγωνία που ήθελα να βρεθώ εδώ για να μεταφέρει ένα μικρό κομμάτι της αλληλεγγύης από τη Γερμανία.

*** Η μετάφραση έγινε από συντρόφισσα**